

42. கங்கையின் சேய்

கட்டளைக் கலித்துறை

கங்கையின் சேயெனை யாளுடை யானெழில் காண்கழலுக்
கங்கையி னான்மலர் தூவும் பலனங் கமலமல்குங்
கங்கையி லேயுருப் பட்டிடா யுத்தியைக் காட்டுநற்க
கங்கை வயப்படச் செய்யுநெஞ் சேநனி கண்டுகொள்ளே.

கங்கையின் சேய் எனை ஆளுடையான் எழில்காண் கழலுக்கு
அம் கையினால் மலர் தூவும் பலன் அம் கமலம் மல்கும்
கம் கையிலே உருப்பட்டிடா உத்தியைக் காட்டு நல் சு
கம் கைவயப்படச் செய்யு நெஞ்சே நனி கண்டுகொள்ளே.

கங்கையின் மைந்தனான என்னை அடிமைகொண்டவனின்
அழகிய திருவடிக்கு அழகிய கையினால் மலர் தூவும் பயன்,
அழகிய தாமரை மலர்மேல் எழுந்தருளியுள்ள பிரமன் கையில்
அகப்பட்டு, அவன் உருவாகப் படைத்திடாத யுத்தியைக் காட்டும்;
நல்ல இன்பம் கைவயப்படச் செய்யும். என் மனமே நன்கு அறிந்து
கொள்வாயாக!

1

சக்கர மான்முன் சமரம் புரிந்த தடவிருத
சக்கர னாலசை வற்றவெற் பேறுந் தழல்கொணுதற்
சக்கர னாருரு விற்பாதி யென்றுள்ள சற்பிரகா
சக்கர மாதிள மைந்தனென் றுன்பு தணிப்பவனே.

சக்கரமால் முன் சமரம் புரிந்த தட இருத
சக்கரனால் அசைவுற்ற வெற்பு ஏறும் தழல் கொள் நுதல்
சக்கரனார் உருவில் பாதி என்றுள்ள சற்பிரகா
சக்கர மாது இளமைந்தன் என் துன்பு தணிப்பவனே.

சக்கரம் ஏந்திய திருமாலின் இராமவதாரத்தில் போர் புரிந்த
பெரிய இருபது கைகளுடைய இராவணனால், அசைந்த
திருக்கயிலாய மலைமீது எழுந்தருளியுள்ள அக்கீனிக் கண் உள்ள
நெற்றியுடைய சங்கரனாரின் உருவத்தில் பாதி என்று உள்ள
அறிவுப் பிரகாசக் கையுடைய மாதாகிய உமையம்மையின் இளைய
மகனான கந்தவேள் என் துன்பம் குறைப்பவனாவான்!

2

கலவை திமிர்திண் குயவள்ளி நேயக் கணவநற்ச
 கலவை பவமு முடையவ னேநின் கழல்களைப்பு
 கலவை மடமையி னாலுற்ற பாவக் கணங்களைய
 கலவை நிமிர்நின் னருளிற் கலாவிக் களித்திடவே.

கலவை திமிர் திண் குயவள்ளி நேயக் கணவ நல்ச
 கலவைபவமும் உடையவனே நின் கழல்களைப்பு
 கலவை மடமையினால் உற்ற பாவக் கணம், களை அ
 கலவை நிமிர் நின் அருளில் கலாவிக் களித்திடவே.

உனது உயர்ந்த திருவருளில் கலந்து மகிழ்ந்திடச் சந்தனம்
 பூசிய திண்ணிய தனங்களையுடைய வள்ளியம்மையின் அன்புக்
 கணவனே! நல்ல சகல மகத்துவமும் உடையவனே! என்னை உன்
 திருவடிகளைப் புகழ்ந்து கூற வைப்பாயாக! அறியாமையினால்
 எனக்கு உண்டான பாவக் கூட்டத்தை நீக்குவாயாக. 3

இருகோ மளத்தனப் பூவிலை மாதில்லிற் கென்றணையின்
 றிருபோ வெனத்தள்ளி னான்வந்து காமவே ளென்பவனான்
 இருசீயென் றேசி யிருவாவென் றோதியிங் கேகிவந்தேன்
 இருபாத வன்பின் வலியா லுடம்பிடி யேந்திறையே.

இரு கோமளத் தனப் பூ விலை மாது இல்லிற்கு என்றனை இன்று
 இரு போ எனத் தள்ளினான் வந்து காமவேள் என்பவன் நான்
 இரு சீ என்று ஏசி இரு வா என்று ஒதி இங்கு ஏகி வந்தேன்
 இருபாத அன்பின் வலியால் உடம்பிடி ஏந்து இறையே.

வேற்படையை ஏந்தும் கடவுளே! இன்று மன்மதன் என்பவன்
 வந்து, இளமையான இரு தனங்களுடைய அழகிய விலைமாதின்
 வீட்டிற்குச் சென்று தங்கு எனத் தள்ளினான்; நான் அவனைச்
 “சீ சீ” என்று ஏசி “வா வா” என்று கூறி, உன்னுடைய இரு
 திருவடிகளில் வைத்த அன்பின் வலிமையினால் இங்கு உன்னிடம்
 புறப்பட்டு வந்தேன். 4

எண்ணாய புன்மை யிலராகி வாழுவென் றெண்ணுநர்மேல்
 எண்ணா வனீத ரெனச்செயார் பாவமொன் றீரமற்ற
 எண்ணா ருருற்று மிகைக்கும் பிரதி யிழைப்பதின்றி
 எண்ணாத வெண்ணத்தி லேயிருப் பாரயி லேந்திறையே.

எண்ஆய புன்மை இலர் ஆகி வாழ என்று எண்ணுநர் மேல்
எண்ணா அனீதர் எனச் செயார் பாவம் ஒன்று ஈரம் அற்ற
எண்ணார் உஞற்றும் மிகைக்கும் பிரதி இழைப்பது இன்றி
எண்ணாத எண்ணத்திலே இருப்பார் அயில் ஏந்து இறையே.

வேற்படை ஏந்தும் கடவுளே! கவலை ஆகிய சிறுமை
இல்லாதவராகி வாழவேண்டும் என்று நினைக்கின்றவர், மேலே
பாவம் ஒன்றைச் சிந்திக்காமல் அநீதர் போலச் செய்யமாட்டார்;
இரக்கமற்ற பகைவர் செய்யும் துன்பத்திற்கும் பிரதியாகத் தாமும்
செய்யாமல் நினைக்காத நினைப்பில் இருப்பார். 5

எல்லா வுயிர்க்கு மறிவா யியங்கு மிறையறிவை
எல்லா வுயிர்க்கு மிதமாகு சாந்தம தெய்தியுணர்ந்
தெல்லா மதன்சன் னிதியெனு முண்மையி லேறியன்றோ
எல்லா வறிஞரும் வீடுபுக் காரயி லேந்திறையே.

எல்லா உயிர்க்கும் அறிவாய் இயங்கும் இறை அறிவை
எல்லா உயிர்க்கும் இதம் ஆகு சாந்தம் அது எய்தி உணர்ந்து
எல்லாம் அதன் சன்னிதி னறும் உண்மையில் ஏறி அன்றோ
எல்லா அறிஞரும் வீடுபுக்கார் அயில் ஏந்து இறையே.

வேற்படை ஏந்தும் கடவுளே! எல்லா உயிர்களுக்கும்
அறிவாய் அமைந்து இயங்கும் இறைவன் அறிவை, எல்லாவுயிர்க்கும்
நன்மை தரும் சாந்த குணத்தை அடைந்து அறிந்து எல்லாம்
அவனே எனும் உண்மையை உணர்ந்து அல்லவா எல்லா
ஞானிகளும் வீடுபேறடைந்தனர். 6

பாவ முகுற்றா திருப்பது தான்சிவ பாக்கியத்தின்
பாவ மதற்குண் டுடுப்பன கேடு பணாவென் றுயிர்ப்
பாவகஞ் செய்து னருந்துந ரீரப் பவுள்சிழந்து
பாவ மிலையென்ற பாவமுங் கைக்கொள்வர் பாவகியே.

பாவம் உஞற்றாது இருப்பதுதான் சிவபாக்கியத்தின்
பாவம் அதற்கு உண்டு உடுப்பன கேடு பணா என்று உயிர்ப்
பாவகம் செய்து ஊன் அருந்துநர் ஈரப் பவுள்சு இழந்து
பாவம் இலை என்ற பாவமும் கைக்கொள்வர் பாவகியே.

7. “பாக்கியத்தின் பாவம்” என்ற தொடரில் பாவம் = விலாசம், பாவகம் = பாவத்தலைமை

பாவகியே! பாவம் செய்யாதிருப்பதுதான் சிவபாக்கியத்தின் தன்மை. அதற்கு உண்டு உடுப்பன, தீங்கு செய்யா என்று உயிர்களைக் கொலை செய்து மாமிசம் உண்போர், இரக்கம் என்னும் நற்குணத்தை இழந்து, பாவமில்லை என்று சொல்லிக் கொள்ளும் பாவமும் செய்வார்.

7

புலானுகர் நாக்கி னுருசியை மாற்றப் புகலற்றவர்
புலானிமிர் யாக்கை தனைப்பிண மாவெண்ணிப் போதருமைம்
புலாதி யெலாம்வென் றகம்புற மொத்தவொர் பூரணத்திற்
புலாதி யிலாநிலை நிற்பர்கொ லோசிவ புங்கவனே.

புலால் நுகர் நாக்கின் உருசியை மாற்றப் புகல் அற்றவர்
புலால் நிமிர் யாக்கை தனைப் பிணமா எண்ணிப் போதரும் ஐம்
புலஆதி எலாம் வென்று அகம் புறம் ஒத்த ஒர் பூரணத்தில்
புலஆதி இலா நிலை நிற்பர் கொஆலோ சிவ புங்கவனே.

சிவகுருவே! மாமிசம் உண்ணும் நாக்கின் சுவையை மாற்றுவதற்குப் புகலற்றவர் மாமிசம் மிகுந்த உடம்பினைப் பிணமாக நினைத்துச் செல்லும் ஐம்புலன்கள் முதலானவெல்லாம் வென்று, உள்ளும் வெளியும் ஒரு தன்மையாக உள்ள பூரணத்தில் உணர்வற்ற நிலையில் நிலைபெறுவார்களோ?

8

புலைமறுத் தோருங் கொலைமறுத் தோரும் புரையுரைக்கும்
புலைமறுத் தீசன் குருதாசர் மாட்டன்பு பூத்தபின்மெய்ப்
புலைமறுத் துன்னரு ணோக்கினிற் பொன்றாது பொன்றிநிற்போர்
புலைமறுத் தோங்கு முனைக்காண்ப ரேசிவ புங்கவனே.

புலை மறுத்தோரும் கொலை மறுத்தோரும் புரை உரைக்கும்
புலை மறுத்த ஈசன் குருதாசர் மாட்டு அன்பு பூத்தபின் மெய்ப்பு
உலைமறுத்து உன் அருள் நோக்கினில் பொன்றாது பொன்றி நிற்போர்
புலை மறுத்து ஒங்கும் உனைக் காண்பரே சிவ புங்கவனே.

சிவகுருவே! புலால் உண்ணுதலை நீங்கினவரும், கொலை செய்தலை நீக்கினவரும், குற்றம் கூறும் புலாலை நீக்கி இறைவன் குருநாதர்மீது அன்புகொண்ட பின்பு, மெய் என்னும் உடம்பை வேண்டாமல், உனது அருள் பார்வையில் சாவாது செத்து இருப்போர் தீமையை மறுத்து ஒங்கும் உன்னைக் காண்பார்கள்!

9

வேத நெறிக்குப் புறம்புளோ ரூனுண்டு மெய்யறிவாம்
 வேத மடைய விலைகொலென் பாரந்த வேதமுயர்
 வேத மிலையிழுக் கென்றுண ராது விமலர்தந்த
 வேத வழிநின் றுளசந்த மாமுனி மெய்யிறையே.

வேத நெறிக்குப் புறம்பு உளோர் ஊன் உண்டு மெய் அறிவாம்
 வேதம் அடைய விலை கொல் என்பார் அந்த வேதம் உயர்
 வேதம் இலை இழுக்கு என்று உணராது விமலர் தந்த
 வேதவழி நின்றள சந்தமாமுனி மெய் இறையே.

வேதம் வகுத்த நெறிக்கும் புறம்பானவர்கள் புலால் உண்டு
 கொண்டு அவர்கள் மெய்யறிவாகும் வேதத்தை அடையவில்லையா
 என்பார்கள். குற்றமற்ற சிவபெருமான் தந்த வேத வழி நின்றுள்ள
 அருணகிரி மாமுனியின் உண்மையான கடவுளே! அவர்கள்
 கூறுவது வேதம் இல்லை; இழிந்த வேதம் என்பதை உணராது
 அவ்வாறு கூறுகின்றனர்.

